

Arrest

nr. 292 149 van 18 juli 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2023 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 januari 2023, 10 januari 2023 en 13 januari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 februari 2023 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen, met Pakistaanse nationaliteit, hebben op 17 december 2022 het Belgisch grondgebied betreden.

Op 4 januari 2022 dienden de verzoekende partijen een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in functie van hun stiefvader K. M. H., met Franse nationaliteit.

Deze aanvragen maakten het voorwerp uit van beslissingen genomen op 20 juni 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 14 juli 2022 dienden de verzoekende partijen een volgende aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

Deze aanvragen maakten op respectievelijk 9 januari 2023, 10 januari 2023 en 13 januari 2023 het voorwerp uit van beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het betreft de bestreden beslissingen.

De beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.07.2022 werd ingediend door:

Naam: M. Voorna(a)m(en): S. Nationaliteit: Pakistan

Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: Sheikhpura, Lahore R.R.:(...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in in functie van haar stiefvader K., M. H. (RR. (...)) van Franse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° bepaalt dat:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Er kan worden opgemerkt dat de referentiepersoon het verblijfsrecht heeft gekregen als loontrekkende op 24.11.2010. Uit nazicht van de databank van de RSZ (Dolsis) blijkt dat de referentiepersoon sedert 30.09.2012 niet meer tewerkgesteld is als loontrekkende, noch als zelfstandige in België, en dus reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. De referentiepersoon dient bijgevolg als beschikker van bestaansmiddelen beschouwd te worden.

In dergelijk geval is ook art. 40bis § 4 van toepassing, hetwelke het volgende stelt: “[...] De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon legt betrokkene bij huidige aanvraag gezinshereniging volgende documenten voor:

- Pensioensfiche nr 281.11 inkomsten 2021 aanslagjaar 2022 op naam van de referentiepersoon.*

- Document inzake samenstelling van het pensioen, dat betrekking heeft op de maanden juli en augustus 2020. Hieruit blijkt dat de referentiepersoon een pensioen geniet die voor het grootste gedeelte bestaat uit een Inkomstengarantie voor Ouderen. (IGO) Echter, het IGO-bedrag is een uitkering die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken. Het maakt onderdeel uit van de sociale bijstand en wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd boven de 65 hebben bereikt, en vanwege die leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW, maar wel behoeftig zijn. Het is in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers. De inkomensgarantie voor ouderen wordt dan ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Wat betreft het rustpensioen als werknemer, moet worden opgemerkt dat de gegevens niet voldoende actueel zijn om de actuele werkelijke bestaansmiddelen te kunnen bepalen.
- Overzicht Fintro met verrichtingen (stortingsbewijzen) voor de période tussen 01.01.2022 en 08.07.2022.
- Overzicht uitkeringen pensioen (referentiepersoon) vanuit Frankrijk.
- Attest FONS - groeipakket op naam van H. L. (echtgenote referent)
- KBC rekeninguittreksels op naam van de echtgenote van de referentiepersoon
- Arbeidsovereenkomst echtgenote referentiepersoon van haar tewerkstelling bij Transformics BVBA en bijhorende loonfiches.
- Attest OCMW Borgloon dd 13.07.2022 voor het gezin waaruit blijkt dat zij momenteel geen financiële steun ontvangen.

Het is niet duidelijk hoeveel het rustpensioen als werknemer van de referentiepersoon actueel bedraagt. De gedocumenteerde gegevens dateren van juli en augustus 2020 en zijn dus niet voldoende actueel. Het pensioengedeelte dat uit IGO (Inkomensgarantie voor Ouderen) bestaat kan sowieso niet in rekening worden gebracht bij het bepalen van de bestaansmiddelen. We beschikken momenteel niet over voldoende gegevens om de netto actuele bestaansmiddelen te bepalen. De behoeftenanalyse overeenkomstig art.42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval dan ook overbodig. Er wordt immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig artikel 40bis, §4, tweede lid niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Weze herhaald dat een visum BNL11 dat betrokkene ontvangen heeft, geen visum gezinshereniging betreft. Het is in het leven geroepen om de gezinsleden van EU-burgers een vergemakkelijkte toegang te verschaffen tot het Belgisch grondgebied binnen een uiterst korte wachttijd. Het gaat enkel over toegang, niet over lang verblijf. Vandaar dat er wel degelijk bij aankomst nog een aanvraag moet worden ingediend en de ten gronde beoordeling nog moet gebeuren.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd krachtens artikel 40bis, §4, tweede lid. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

De tweede bestreden beslissing is de beslissing genomen t.a.v. de tweede verzoekende partij en ze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.07.2022 werd ingediend door:

Naam: I.
Voorna(a)m(en): M.
Nationaliteit: Pakistan
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: Lahore
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

[] De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn stiefvader K., M. H. (RR. (...)) van Franse nationaliteit, in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° bepaalt dat:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Er kan worden opgemerkt dat de referentiepersoon het verblijfsrecht heeft gekregen als loontrekkende op 24.11.2010. Uit nazicht van de databank van de RSZ (Dolsis) blijkt dat de referentiepersoon sedert 30.09.2012 niet meer tewerkgesteld is als loontrekkende, noch als zelfstandige in België, en dus reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. De referentiepersoon dient bijgevolg als beschikker van bestaansmiddelen beschouwd te worden.

In dergelijk geval is ook art. 40bis § 4 van toepassing, hetwelke het volgende stelt: "[...]De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon legt betrokkene bij huidige aanvraag gezinshereniging volgende documenten voor:

- Pensioensfiche nr 281.11 inkomsten 2021 aanslagjaar 2022 op naam van de referentiepersoon.*
- Document inzake samenstelling van het pensioen, dat betrekking heeft op de maanden juli en augustus 2020. Hieruit blijkt dat de referentiepersoon een pensioen geniet die voor het grootste gedeelte bestaat uit een Inkomstengarantie voor Ouderen. (IGO) Echter, het IGO-bedrag is een uitkering die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken. Het maakt onderdeel uit van de sociale bijstand en wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd boven de 65 hebben bereikt, en vanwege die leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW, maar wel behoeftig zijn. Het is in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers. De inkomensgarantie voor ouderen wordt dan ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Wat betreft het rustpensioen als werknemer, moet worden opgemerkt dat de gegevens niet voldoende actueel zijn om de actuele werkelijke bestaansmiddelen te kunnen bepalen.*
- Overzicht Fintro met verrichtingen (stortingsbewijzen) voor de periode tussen 01.01.2022 en 08.07.2022.*
- Overzicht uitkeringen pensioen (referentiepersoon) vanuit Frankrijk.*
- Attest FONS - groeipakket op naam van H. L. (echtgenote referent)*

- KBC rekeninguittreksels op naam van de echtgenote van de referentiepersoon
- Arbeidsovereenkomst echtgenote referentiepersoon van haar tewerkstelling bij Transformics BVBA en bijhorende loonfiches.
- Attest OCMW Borgloon dd 13.07.2022 voor het gezin waaruit blijkt dat zij momenteel geen financiële steun ontvangen.

Het is niet duidelijk hoeveel het rustpensioen als werknemer van de referentiepersoon actueel bedraagt. De gedocumenteerde gegevens dateren van juli en augustus 2020 en zijn dus niet voldoende actueel. Het pensioengedeelte dat uit IGO (Inkomensgarantie voor Ouderen) bestaat kan sowieso niet in rekening worden gebracht bij het bepalen van de bestaansmiddelen. We beschikken momenteel niet over voldoende gegevens om de netto actuele bestaansmiddelen te bepalen. De behoeftenanalyse overeenkomstig art.42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval dan ook overbodig. Er wordt immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig artikel 40bis, §4, tweede lid niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Weze herhaald dat een visum BNL11 dat betrokkene ontvangen heeft, geen visum gezinshereniging betreft. Het is in het leven geroepen om de gezinsleden van EU-burgers een vergemakkelijkte toegang te verschaffen tot het Belgisch grondgebied binnen een uiterst korte wachttijd. Het gaat enkel over toegang, niet over lang verblijf. Vandaar dat er wel degelijk bij aankomst nog een aanvraag moet worden ingediend en de ten gronde beoordeling nog moet gebeuren.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd krachtens artikel 40bis, §4, tweede lid. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

De derde bestreden beslissing is de beslissing genomen t.a.v. de derde verzoekende partij en ze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5d^e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.07.2022 werd ingediend door:

Naam: S. U. H.
 Voorna(a)m(en):
 Nationaliteit: Pakistan
 Geboortedatum: (...)
 Geboorteplaats: Sheikhpura, Lahore
 Identificatienummer In het Rijksregister. (...)
 Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

§ 2, Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen taste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

Er kan worden opgemerkt dat de referentiepersoon het verblijfsrecht heeft gekregen als loontrekkende op 24.11.2010. Uit nazicht van de databank van de RSZ (Dolsis) blijkt dat de referentiepersoon sedert 30.09.2012 niet meer tewerkgesteld is als loontrekkende, noch als zelfstandige in België, en dus reeds voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. De referentiepersoon dient bijgevolg als beschikker van bestaansmiddelen beschouwd te worden.

In dergelijk geval is ook art. 40bis § 4 van toepassing, hetwelke het volgende stelt: "[...] De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn."

Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon legt betrokkene bij huidige aanvraag gezinshereniging volgende documenten voor:

- Pensioensfiche nr 281.11 inkomsten 2021 aanslagjaar 2022 op naam van de referentiepersoon.
- Document inzake samenstelling van het pensioen, dat betrekking heeft op de maanden Juli en augustus 2020. Hieruit blijkt dat de referentiepersoon een pensioen geniet die voor het grootste gedeelte bestaat uit een Inkomstengarantie voor Ouderen. (IGO) Echter, het IGO-bedrag is een uitkering die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken. Het maakt onderdeel uit van de sociale bijstand en wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd boven de 65 hebben bereikt, en vanwege die leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW, maar wel behoeftig zijn. Het is in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers. De inkomensgarantie voor ouderen wordt dan ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Wat betreft het rustpensioen als werknemer, moet worden opgemerkt dat de gegevens niet voldoende actueel zijn om de actuele werkelijke bestaansmiddelen te kunnen bepalen.
- Overzicht Fintro met verrichtingen (stortingsbewijzen) voor de periode tussen 01.01.2022 en 08.07.2022.
- Overzicht uitkeringen pensioen (referentiepersoon) vanuit Frankrijk.
- Attest FONS - groeipakket op naam van H. L. (echtgenote referent)
- KBC rekeninguittreksels op naam van de echtgenote van de referentiepersoon
- Arbeidsovereenkomst echtgenote referentiepersoon van haar tewerkstelling bij Transformics BVBA en bijhorende loonfiches.
- Attest OCMW Borgloon dd 13.07.2022 voor het gezin waaruit blijkt dat zij momenteel geen financiële steun ontvangen.

Het is niet duidelijk hoeveel het rustpensioen als werknemer van de referentiepersoon actueel bedraagt. De gedocumenteerde gegevens dateren van juli en augustus 2020 en zijn dus niet voldoende actueel. Het pensioengedeelte dat uit IGO (Inkomensgarantie voor Ouderen) bestaat kan sowieso niet in rekening worden gebracht bij het bepalen van de bestaansmiddelen. We beschikken momenteel niet over voldoende gegevens om de netto actuele bestaansmiddelen te bepalen. De behoeftenanalyse overeenkomstig art.42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1900 is in dit geval dan ook overbodig. Er wordt immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat ze volgens de voorwaarden overeenkomstig artikel 40bis(§4, tweede lid niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Weze herhaald dat een visum BNL11 dat betrokkene ontvangen heeft, geen visum gezinshereniging betreft. Het is in het leven geroepen om de gezinsleden van EU-burgers een vergemakkelijkte toegang te verschaffen tot het Belgisch grondgebied binnen een uiterst korte wachttijd. Het gaat enkel over toegang, niet over lang verblijf. Vandaar dat er wel degelijk bij aankomst nog een aanvraag moet worden ingediend en de ten gronde beoordeling nog moet gebeuren.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd krachtens artikel 40bis, §4, tweede lid. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere

voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 40bis en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht, de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

“Verzoekers hebben op 14 juli 2023 een aanvraag gezinshereniging ingediend op grond van artikel 40bis Vw. in functie van hun Franse stiefvader die een verblijf in België bekam als werknemer.

Dat overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw. als familielid van een Unieburger worden beschouwd, de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van hun echtgenoot of partner, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Dat verzoekers hebben aangetoond dat zij in het land van herkomst onvermogen zijn en zij ten laste waren van hun stiefvader, die jarenlang geld heeft overgemaakt aan verzoekers.

Dat verzoekers stiefvader, die de Franse nationaliteit heeft, op 24 november 2010 een verblijfsrecht in België bekam als loontrekkende en dus als werknemer.

Op heden werkt de referentiepersoon niet meer en geniet van een pensioen. Echter werd zijn statuut niet gewijzigd en verblijft hij bijgevolg is het rijk als een gepensioneerde werknemer.

Bijgevolg dienen in het kader van gezinshereniging met een werknemer geen bestaansmiddelen te worden aangetoond conform artikel 40bis Vw.

Dat verweerder dan ook ten onrechte geargumenteed heeft dat de referentiepersoon over een pensioen beschikt dat grotendeels uit IGO bestaat, waardoor dit deel niet in aanmerking kan genomen worden.

Aangezien verzoekers gezinshereniging uitoefenden met een Unieburger die een werknemersstatuut heeft en er geen statuutswijziging in diens hoofde heeft plaatsgevonden, mocht door verweerder geen inkomensvoorwaarde gesteld worden.

Dat verweerder dan ook een voorwaarde heeft toegevoegd aan de wet en de bestreden beslissingen een schending inhouden van artikel 40bis Vw. en dienen vernietigd te worden.

2.1.2.

In ondergeschikt orde, indien de referentiepersoon – ondanks het feit dat hij een gepensioneerde werknemer is en geen statuutswijziging heeft plaatsgevonden – toch zou beschouwd moeten worden als een beschikker van voldoende bestaansmiddelen, dient rekening gehouden te worden met de persoonlijke situatie van de Unieburger, waarbij o.m. rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden dat ten laste is.

Artikel 40bis, §4 Vw. bepaalt immers dat het bewijs geleverd moet worden dat de referentiepersoon/beschikker van voldoende bestaansmiddelen over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden volledig dekt.

In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de Unieburger, waarbij o.m. rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden dat ten laste is.

Dat overeenkomstig artikel 50, §2, 6°, van het Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt:

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:

- a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;*
- b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (...)."*

Dat de referentiepersoon documenten heeft overgemaakt waaruit blijkt dat hij een Belgisch pensioen van de Federale Pensioendienst geniet, evenals een Frans pensioen, zodat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Aangezien er geen inkomensnorm in hoofde van de referentiepersoon wordt bepaald door de Vreemdelingenwet, noch bepaalde financiële middelen uit aanvullende bijstandsstelsels worden uitgesloten, geldt er dan ook geen enkele beperking qua herkomst of minimumbedrag van de bestaansmiddelen.

2.1.3.

Artikel 40bis, §4 Vw. bepaalt immers enkel dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om te voorkomen dat zijn familieleden ten laste vallen van het sociale zekerheidstelsel.

De bestaansmiddelen van de referentiepersoon zijn in casu meer dan voldoende om zichzelf en zijn stiefkinderen te onderhouden, zodat de bestreden beslissingen artikel 40bis Vw. schendt door geen rekening te houden met de IGO van de referentiepersoon.

Bovendien werkt de moeder van verzoekers (echtgenote van de referentiepersoon) en dient bijgevolg ook met haar inkomen rekening gehouden te worden.

Dat het Hof van Justitie bovendien geoordeeld heeft dat, ingeval een EU-beschikker zich wil laten vervoegen door een familielid, niet de minste vereiste kan gesteld worden met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen (HvJ, 23 maart 2006, C-408/03, Commissie / België en HvJ, 16 juli 2015, C-218/14, arrest Singh).

Bijgevolg dienen de inkomsten van de echtgenote van de referentiepersoon bijgeteld te worden bij het inkomen van de referentiepersoon.

Artikel 40bis Vw. strekt er immers toe één van de fundamentele doelstellingen van de Unie te verwezenlijken, nl. het vrij personenverkeer.

Ook in het arrest van 3 oktober 2019 (HvJ, nr. C-302/18, X./Belgische Staat), bepaalde het Hof van Justitie dat de herkomst van de inkomsten, bedoeld in artikel 7n lid 1, c Gezinsherenigingsrichtlijn, niet beslissend, maar wel de stabiliteit en het toereikend karakter ervan.

Aangezien de referentiepersoon thans een verblijfsrecht in België heeft als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (waar hij voorheen werknemer was) en zijn inkomsten bijgevolg reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een positief onderzoek, vloeit hieruit voort dat de referentiepersoon effectief over voldoende bestaansmiddelen beschikt nu hijzelf anders geen verblijfsrecht zou hebben.

Dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt en aan de herkomst van deze bestaansmiddelen niet de minste vereiste kan gesteld worden, zodat de bestreden beslissingen artikel 40bis Vw. schenden wanneer gesteld wordt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voor het grootste deel uit IGO bestaan en dit een vorm van sociale bijstand is, zodat een persoon die een dergelijke uitkering ontvangt, niemand ten laste kan nemen.

Verweerder diende dan ook de inkomsten van de referentiepersoon, conform artikel 40bis, §4 Vw., te beoordelen aan de hand van de persoonlijke situatie van de Unieburger, de aard en de regelmaat van diens inkomsten en het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Tevens diende verweerder rekening te houden met de inkomsten van echtgenote van de referentiepersoon, die maandelijks tussen de 1.500 en 1.700 EUR verdient, wat een omstandig bedrag is en waarvan verzoekers ook het bewijs hebben voorgelegd.

Het gezin van de referentiepersoon beschikt dan ook over meer dan voldoende bestaansmiddelen om verzoekers ten laste te nemen.

Dat verweerder derhalve geenszins zonder een voorafgaande evaluatie van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon de aanvraag van verzoekers mocht weigeren, temeer daar hij in het bezit was van de loonfiches van de echtgenote van de referentiepersoon, tevens moeder van verzoekers?

Verweerder heeft dit echter nagelaten en verwees enkel naar het feit dat de referentiepersoon een deel IGO geniet om zonder verder onderzoek te besluiten dat verzoekers waren uitgesloten van de gezinshereniging.

Dat de bestreden beslissingen dan ook een schending inhouden van artikel 40bis, §4 Vw.

2.1.4.

Voorts wordt door verweerder geen enkele motivering gegeven waarom geen evaluatie gebeurde van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zoals voorzien in artikel 40bis, §4 Vw. noch wordt een voldoende motivatie gegeven waarom in casu geen evaluatie diende te gebeuren.

Het feit dat de referentiepersoon een deel IGO geniet, is geenszins een afdoende motivering, gezien de rechtspraak van het Hof van Justitie dat aan de oorsprong van de middelen niet de minste vereiste kan worden gesteld.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg een schending inhoudt van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

“Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

De motivering is niet afdoende als het gaat om vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (D. VAN HEULE, "De motiveringsplicht en Vreemdelingenwet", T.V.V.R. 1993, 67).

2.1.5.

Tenslotte heeft verweerder ook het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden, nu hij geenszins op een zorgvuldige wijze tewerk is gegaan bij onderzoek van het dossier van verzoekers.

Meer bepaald werd geen rekening gehouden met de IGO van de referentiepersoon, niettegenstaande deze inkomsten niet worden uitgesloten door de wet en werd al evenmin rekening gehouden met de inkomsten van de echtgenote van de referentiepersoon, niettegenstaande ook deze niet zijn uitgesloten bij de bepaling of de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Verweerder heeft dan ook geen gebruik gemaakt van alle relevante elementen in het dossier van verzoekers om de bestreden beslissingen te nemen en heeft bovendien gebruik gemaakt van een manifest foutieve motivering, waaruit blijkt dat de beslissingen niet zorgvuldig werden voorbereid. Dat er dan ook sprake is van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.6.

De artikelen 40bis en 41 tot 47 Vw. vormen de omzetting in het interne recht van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de Unie en hun familieleden (Pb.L., 29 juni 2004, afl. 229, 'Burgerschapsrichtlijn').

Artikel 40 bis Vw., iuncto artikel 40 Vw., regelt het verblijfsrecht van de familieleden van een Unieburger die onderdaan is van een andere lidstaat.

Bij de totstandkoming van artikel 40bis Vw. diende de wetgever de verplichtingen na te leven die België als lidstaat van de Unie op zich heeft genomen inzake het vrij verkeer van personen.

Aldus vormt die bepaling, voor wat het verblijfsrecht van de bloedverwanten in neergaande lijn van een Unieburger en voor wat de vereiste bestaansmiddelen van de gezinshereniger betreft, de omzetting in het interne recht van de verplichtingen die op de wetgever rusten krachtens de artikelen 3 en 7 van de Burgerschapsrichtlijn (zie GH, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.44.1).

Dat lidstaten volgens het Hof van Justitie hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (HvJ, 6 november 2003, C-101/01).

Uit artikel 3.2 in fine van de Burgerschapsrichtlijn volgt dat de lidstaat de persoonlijke situatie van de referentiepersoon nauwkeurig onderzoekt.

In artikel 8.4 van de Burgerschapsrichtlijn worden 'toereikende bestaansmiddelen' als volgt omschreven "4. De lidstaten mogen niet het bedrag van de bestaansmiddelen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar moeten rekening houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Dit bedrag mag in geen geval hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder onderdanen van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale sociale zekerheidspensioen dat het gastland uitkeert."

Dat de inkomsten van de referentiepersoon niet minder bedragen dan het minimale sociale zekerheidspensioen dat België uitbetaald.

Bovendien blijkt uit dergelijke bepaling dat ook het 'sociale zekerheidspensioen dat het gastland uitkeert', dat een sociale bijstandspensioen eveneens in aanmerking dien genomen te worden en een IGO dus niet is uitgesloten.

Voorts oordeelde het Hof van Justitie in het arrest Brey dat

"67. In de tweede plaats zij in herinnering gebracht dat artikel 8, lid 4, eerste volzin, van richtlijn 2004/38 uitdrukkelijk bepaalt dat de lidstaten niet het bedrag van de bestaansmiddelen mogen vaststellen dat zij als toereikend beschouwen, maar dat zij rekening moeten houden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene. Bovendien mag volgens de tweede volzin van dat artikel 8, lid 4, het bedrag van toereikende bestaansmiddelen niet hoger liggen dan het minimumbedrag waaronder de staatsburgers van het gastland in aanmerking komen voor sociale bijstand, of, indien dit criterium niet voorhanden is, dan het minimale sociale zekerheidspensioen dat het gastland uitkeert. 68. Daaruit volgt dat, hoewel de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, zij geen minimuminkomen kunnen bepalen waaronder ervan wordt uitgegaan dat de betrokkene niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere betrokkene (zie naar analogie arrest Chakroun, reeds aangehaald, punt 48)." (HvJ, 19 september 2013, C-140/12, Brey)

In het arrest Chakroun stelde het Hof:

"48. Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. (...)" (HvJ, 4 maart 2010, C-578/08, Chakroun)

Uit de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dan ook dat lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar dat zij geen minimuminkomen kunnen bepalen waaronder ervan wordt uitgegaan dat de betrokkene niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere betrokkene.

Dat in casu geen enkel onderzoek gebeurd is door verweerder, noch enige concrete beoordeling van de situatie en de inkomsten van de referentiepersoon.

Dat conform artikel 42, §1, tweede lid Vw. verweerder, indien hij van oordeel was dat hij niet (voldoende) bekend was met de eigen en specifieke behoeften van de referentiepersoon aan verzoeker kon vragen om alle bescheiden en inlichtingen voor te leggen :

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

Dat verweerder van deze mogelijkheid geen gebruik gemaakt heeft, doch zonder enig onderzoek gesteld heeft dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet voldoende zijn.

Verweerder is dan ook geenszins op een zorgvuldige manier te werk gegaan en heeft zijn beslissing geenszins op een zorgvuldige wijze voorbereid, zodat deze geenszins gebaseerd is op een correcte feitenvinding.

De motivatie in de bestreden beslissingen dat een IGO sociale bijstand is en niet kan in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zonder enig concreet onderzoek naar de persoonlijke situatie, mist dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen.

Dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 42, §1, tweede lid Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.2. Tweede middel : schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Recht op bescherming van het privé- en/of gezins- en familieleven.

2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven.

Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoekers niet in België kunnen verblijven en zij hierdoor van Franse stiefvader worden gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op hun recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.2.2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het

Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoekers zijn de stiefkinderen van de referentiepersoon en wonen al jaren samen met hem. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissingen geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoekers zijn de stiefkinderen van de Franse referentiepersoon en wonen samen met hem en hun moeder.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissingen zou zijn op het gezinsleven van verzoekers en de band met hun ouders en hieromtrent zelfs geen enkele motivering heeft gegeven.

De bestreden beslissingen zijn dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissingen voor verzoekers en hun gezin teweegbrengen.

Bovendien houden de bestreden beslissingen geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissingen nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissingen niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat zijn van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissingen put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoekers erdoor ondergaan, zijn deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissingen dan ook een schending inhouden van artikel 8 EVRM en bijgevolg dienen vernietigd te worden.”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“(…) 1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overheid gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten¹. Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt teneinde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen². Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. Dit is in casu het geval. In de beslissing wordt immers uitdrukkelijk aangegeven dat de beslissing gegrond is op artikel 40bis Vreemdelingenwet. De determinerende motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt met verwijzing naar artikel 40bis Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom verzoekende partij niet aan de vereisten voorwaarden van vermeld artikel voldoet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De in het verzoekschrift geuite kritiek

toont overigens aan dat zij de motieven kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

2. Verzoekende partij uit inhoudelijk kritiek op de bestreden beslissing en voert dan ook een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is Uw Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3 Als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn⁴. In casu is zulk bewijs niet voorgelegd. 3. Verzoeker legt bij de aanvraag stukken neer waaruit blijkt dat de referentiepersoon heden op pensioen is (IGO). De referentiepersoon dient bijgevolg als beschikker van bestaansmiddelen beschouwd te worden. In dergelijk geval is ook artikel 40bis § 4 van toepassing, hetwelk het volgende stelt: "[...] De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn." Ter staving van de bestaansmiddelen worden volgende bewijzen voorgelegd : - Pensioenfiche nr 281.11 inkomsten 2021 aanslagjaar 2022 op naam van de referentiepersoon. - Document inzake samenstelling van het pensioen, dat betrekking heeft op de maanden juli en augustus 2020. Hieruit blijkt dat de referentiepersoon een pensioen geniet die voor het grootste gedeelte bestaat uit een Inkomstengarantie voor Ouderen. (IGO) Echter, het IGO-bedrag is een uitkering die toegekend wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken. Het maakt onderdeel uit van de sociale bijstand en wordt uitgekeerd aan personen die een leeftijd boven de 65 hebben bereikt, en vanwege die leeftijd niet meer terecht kunnen bij het OCMW, maar wel behoeftig zijn. Het is in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers. De inkomensgarantie voor ouderen wordt dan ook niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Wat betreft het rustpensioen als werknemer, moet worden opgemerkt dat de gegevens niet voldoende actueel zijn om de actuele werkelijke bestaansmiddelen te kunnen bepalen.

- Overzicht Fintro met verrichtingen (stortingsbewijzen) voor de periode tussen 01.01.2022 en 08.07.2022.

- Overzicht uitkeringen pensioen (referentiepersoon) vanuit Frankrijk (circa 192,83 EUR)

- Attest FONS - groeipakket op naam van H. L. (echtgenote referent)

- KBC rekeninguittreksels op naam van de echtgenote van de referentiepersoon

- Arbeidsovereenkomst echtgenote referentiepersoon van haar tewerkstelling bij Transformics BVBA en bijhorende loonfiches.

- Attest OCMW Borgloon dd 13.07.2022 voor het gezin waaruit blijkt dat zij momenteel geen financiële steun ontvangen.

Conform art 40bis §2, eerste lid, 4° Vreemdelingenwet dient de referentiepersoon aan te tonen dat hij voldoende bestaansmiddelen heeft, dit voor zichzelf en diegene door wie hij zich laat vervoegen, om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk. Welnu, IGO is sociale bijstand, een alternatief voor leefloon voor mensen die ouder zijn dan 65 jaar. Om deze reden voldoet de referentiepersoon niet aan de door de wet gestelde voorwaarden. Verzoekende partij is het in essentie oneens met de motivering dat de inkomensgarantie voor ouderen (IGO) niet in aanmerking wordt genomen en er geen evaluatie werd gedaan van de bestaansmiddelen. Het volstaat te verwijzen naar de bestreden beslissing waarin concreet wordt gemotiveerd over de door verzoeker bijgebrachte stukken ter staving van haar bestaansmiddelen. De kritiek van verzoekers is onjuist.

4. Inzake de IGO, de zienswijze van verweerder wordt bevestigd o.a. in het arrest nr 249.263 en arrest nr 249.264 van 16 december 2020 van de Raad van State alsook in het arrest nr 249.459 van 16 januari 2021 van de Raad van State. De vraag of de IGO wel of niet in aanmerking moet worden genomen bij de beoordeling of de Belgische referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen, is voorwerp geweest van uiteenlopende rechtspraak maar deze kwestie werd definitief beslecht door de

Raad van State bij arrest nr. 249.844 van 16 februari 2021, gewezen in Verenigde Kamers, dus over de twee taalrollen heen. In dit arrest werd verwezen naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof inzake de IGO en werd duidelijk gesteld: "De IGO is dus te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening. Dergelijke dienstverlening, die, zoals supra vastgesteld, een systeem van aanvullende bijstand vormt, geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het aldus verworven inkomen vermag daarom niet in rekening worden gebracht als een bestaansmiddel en dit op grond van artikel 40ter, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet." Het Grondwettelijk Hof heeft nog uitdrukkelijk gewezen op "het niet-contributieve karakter van het stelsel van de IGO, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd" (GwH 23 januari 2019, nr. 2019/006, overwegingen B.2.2, B.8 en B.9.6). De IGO is dus te kwalificeren als een vorm van maatschappelijke dienstverlening: "Dergelijke dienstverlening, die, zoals supra vastgesteld, een systeem van aanvullende bijstand vormt, geldt als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Het aldus verworven inkomen vermag daarom niet in rekening worden gebracht als een bestaansmiddel en dit op grond van artikel 40ter, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet." Verweerder vestigt nog de aandacht op het feit dat de Raad van State in voormeld arrest ook nog duidelijk heeft gesteld: "Vermits de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn, behoort zij ontegensprekelijk tot de aanvullende bijstandsstelsels. In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het meergenoemde artikel 40ter voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65- plussers is, valt dan ook onder de in het oude artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde "aanvullende bijstandsstelsels". Vermits de IGO onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van het oude artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet."6 (eigen nadruk) Gelet op de ratio van vermelde rechtspraak ten aanzien van de Belgische referentiepersoon, geldt deze evenzeer ten aanzien van de burger van de Unie. De voorwaarden van artikel 40bis beogen te voorkomen dat § 2 bedoelde familieleden tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociaalezekerheidsstelsel van het Rijk. Welnu, ten aanzien van de burger van de Unie die een IGO geniet, dat uitsluitend met belastinggeld wordt gefinancierd en bijgevolg ten laste valt van de overheid, kan men niet anders dan besluiten dat deze persoon dus niet voldoet aan de voorwaarde om over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociaalezekerheidsstelsel van het Rijk zoals vereist in artikel 40bis, §4, tweede lid Vreemdelingenwet.7 De bestreden beslissing oordeelde correct dat verzoekers niet voldoen aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder rekening hield met de persoonlijke situatie van verzoekers stiefvader. Verweerder stelde immers vast dat verzoekers stiefvader weliswaar bestaansmiddelen heeft, doch dat zijn inkomen voornamelijk bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen. Aangezien uit de door verzoekers aangebrachte stukken blijkt dat hun stiefvader niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in diens eigen onderhoud te voorzien en de overheid zijn inkomen moet aanvullen met een uitkering, kunnen zij niet worden gevolgd in hun stelling dat de stiefvader bestaansmiddelen heeft die meer dan voldoende zijn om in hun onderhoud te voorzien. Uit de bijlage 20 genomen ten aanzien van verzoekers van 20.06.2022 blijkt dat ook de echtgenote van de referentiepersoon, de moeder van verzoekers, meerdere jaren leefloon kreeg uitgekeerd: "Vermoedelijk wenst de referentiepersoon aan te tonen aan de hand van de rekeninguittreksels Fintro dat hij over bestaansmiddelen beschikt ten gevolge van een pensioen en een uitkering van een pensioen- en beroepsziektekostenverzekering ('caisse d'assurance retraite et sante au travail'). Het attest van leefloon op naam van de echtgenote van de referentiepersoon staat vervolgens dat de echtgenote leefloon ontvangt sedert 15.09.2019 tot op heden, gestaaft door de rekeninguittreksels KBC. Dit blijkt ook uit het administratief dossier van de referentiepersoon en de echtgenote. Dit alles wijst erop dat niet voldaan is aan de vereisten zoals voorgeschreven in art. 40bis, §4, tweede lid. Immers, de referentiepersoon beschikt zelfs al geruime tijd (sedert 15.09.2019) niet over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat het familielid dat hem reeds vervoegd (zijn echtgenote) ten laste komt van de openbare overheden. Door zich bijkomend te willen laten vervoegen door de kinderen van zijn echtgenote, wordt het risico des te meer vergroot dat de referentiepersoon niet kan voorkomen dat zijn familieleden niet ten laste zullen vallen van de openbare overheden." Het gegeven dat de echtgenote sinds kort werkt of kort heeft gewerkt doet nog steeds geen afbreuk aan de

het feit dat de IGO van de referentiepersoon te kwalificeren is als een vorm van aanvullende bijstand vormt, dat niet in rekening kan worden gebracht als een bestaansmiddel .

5. Verzoekers wijzen erop dat het Hof van Justitie reeds heeft aangegeven dat er geen vereiste kan worden gesteld inzake de "herkomst" van de bestaansmiddelen waarover een burger van de Unie die zich door een verwant wil laten vervoegen dient te beschikken. Zij gaan hiermee evenwel voorbij aan verweerders vaststelling dat hun stiefvader moet aantonen dat hij "voldoende" bestaansmiddelen heeft. Indien de stiefvader van verzoekers effectief voldoende bestaansmiddelen zou hebben, dan zou hij evenwel geen maandelijks uitkering onder de vorm van een inkomensgarantie voor ouderen ontvangen. De rechtspraak van het Hof van Justitie omtrent de herkomst van de bestaansmiddelen van een burger van de Unie, waarnaar verzoekers verwijzen, doet geen afbreuk aan het feit dat in artikel 40, § 4, eerste lid, 2 van de Vreemdelingenwet - dat een omzetting vormt van artikel 7, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) - uitdrukkelijk is voorzien dat, alvorens een recht op verblijf van meer dan drie maanden aan familieleden van een niet economisch actieve burger van de Unie kan worden toegekend, het bewijs moet worden geleverd dat deze burger van de Unie beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat deze familieleden tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.⁹ In de door verzoeker aangebrachte citaten uit arresten kan, in tegenstelling tot wat hij lijkt te willen voorhouden, geenszins worden gelezen dat zou zijn geoordeeld dat verweerder een uitkering, die door de overheid wordt toegekend aan een burger van de Unie omdat deze onvoldoende eigen bestaansmiddelen heeft, steeds als een inkomen zou moeten beschouwen. dat in aanmerking moet worden genomen om te besluiten dat deze burger van de Unie in staat is te garanderen dat personen die hem vervoegen niet ten laste van de overheid dreigen te vallen. Ook verzoekers verwijzing naar de artikelen 3, tweede lid en 8, vierde lid van de richtlijn 2004/38/EG doet geen afbreuk aan het voorgaande. Zoals reeds gesteld heeft verweerder de persoonlijke situatie van verzoekers stiefvader bij de besluitvorming betrokken en opgemerkt dat, aangezien deze persoon actueel een beroep dient te doen op sociale bijstand - wat inhoudt dat hij niet over een voldoende inkomen beschikt om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien -, hij niet bij machte is om een familielid, laat staan familieleden, ten laste te nemen. Verweerder heeft door aldus te argumenteren niet op algemene wijze een bedrag vastgelegd dat hij als toereikend beschouwde om een gezinshereniging te kunnen toestaan, maar is uitgegaan van de specifieke financiële situatie van verzoekers stiefvader.

6. Aangezien werd geconstateerd dat de stiefvader van verzoekers niet beschikt over voldoende inkomsten om in zijn levensonderhoud te voorzien en hij en zijn vrouw tot voor kort, reeds ten laste valt van de openbare overheden, kan verzoekende partij niet worden gevolgd in haar standpunt dat verweerder in gebreke bleef om te onderzoeken of de bestaansmiddelen van hun stiefvader niet kunnen volstaan om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De, in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet opgenomen, vereiste om "op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familie/eden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden" is erop gericht om te bepalen of de inkomsten van de burger van de Unie, ook al zijn deze lager dan een bepaald door de wetgever vooropgesteld bedrag, volstaan om te kunnen besluiten dat er geen echt risico bestaat dat de familieleden die deze burger van de Unie willen vervoegen niet ten laste zullen vallen van steun-verlening door de overheid.

De vaststelling dat de Unieburger zelf reeds ten laste is van de overheid volstaat op zich evenwel om te kunnen concluderen dat diens eigen inkomsten niet voldoende zijn om te voorkomen dat zijn familieleden die hem willen vervoegen ook ten laste vallen van de openbare overheden.¹⁰ Er kan geen schending van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet weerhouden. 7. In hoofdorde wijst verweerder erop dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten zodat het aangewende privé-en gezinsleven door de huidige bestreden beslissing niet in het gedrang komt. Door een gebrek aan verwijderingsmaatregel is een schending van zijn gezins- en/of privéleven niet aan de orde. 11 Vervolgens wordt benadrukt dat verzoekers nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. De bestreden beslissing maakt aldus geen eind aan enig bestaand recht op verblijf van verzoekers, zodat niet kan worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Verzoekers wisten of behoorde ook te weten dat zij slechts in het Rijk konden verblijven tijdens de behandeling van hun aanvraag en dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een

Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten. 12 Ondergeschikt, verzoekers tonen evenmin aan dat de relatie tussen hen en hun stiefvader dusdanig is dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Daarnaast blijkt ook niet dat enig aspect van verzoekers privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen in het gedrang wordt gebracht door de bestreden beslissing.

Verweerder merkt verder op dat in het geval een vreemdeling zich bewust was of zich bewust diende te zijn van het feit dat hij illegaal in het Rijk verbleef of dat zijn verblijfsstatus precair was er slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM wanneer deze vreemdeling geen verblijfstitel wordt toegestaan of indien hij wordt verplicht het land te verlaten en dat, op basis van verzoekers betoog, niet kan worden vastgesteld dat dergelijke buitengewone omstandigheden in casu bestaan¹³. Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing een niet toegelaten inmenging in het privé-, gezins- of familieleven van verzoekers vormt of dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om hen tot een verblijf in het Rijk toe te laten. Trouwens, verzoekers hebben enkel op 17.12.2022 het Belgisch grondgebied betreden, de schending van artikel 8 EVRM nu zij “reeds jaren samenwonen” komt niet serieus voor. Geen schending van artikel 8 EVRM of artikel 22 Grondwet kan weerhouden. 8. Verzoekende partij meent dat verwerende partij onzorgvuldig is geweest bij het nemen van haar beslissing. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.¹⁴ Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. In deze omstandigheden en gelet op hetgeen voorafgaat, namelijk feit dat alle elementen die ter kennis waren van de overheid ook daadwerkelijk beoordeeld werden, kan men verwerende partij niet serieus een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel verwijten. 9. Geenszins toont verzoekende partij aan dat verwerende partij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Verwerende partij meent dat voor zover het middel uw Raad uitnodigt zijn appreciatie in de plaats van deze van de overheid te stellen, het middel verworpen dient te worden.”

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten

gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partijen voeren in hun eerste middel onder meer aan dat artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het bewijs geleverd moet worden dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden volledig dekt. De verzoekende partijen voeren aan dat hun moeder, de echtgenote van de referentiepersoon, werkt. Volgens de verzoekende partijen moet de verwerende partij dan ook rekening houden met haar inkomen, wat zij niet heeft gedaan. Het Hof van Justitie heeft volgens de verzoekende partijen bovendien geoordeeld dat, in geval een EU-beschikker zich wil laten vervoegen door een familielid, niet de minste vereiste kan gesteld worden met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen (HvJ, 23 maart 2006, C-408/03, Commissie / België en HvJ, 16 juli 2015, C-218/14, arrest Singh). Bijgevolg dienen volgens de verzoekende partijen de inkomsten van de echtgenote van de referentiepersoon bijgeteld te worden bij het inkomen van de referentiepersoon. Tevens diende de verwerende partij rekening te houden met de inkomsten van de echtgenote van de referentiepersoon, die maandelijks tussen de 1.500 en 1.700 euro verdient, wat een omstandig bedrag is en waarvan de verzoekende partijen ook het bewijs hebben voorgelegd.

Het naleven van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetbepalingen, zijnde artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet en artikel 40bis §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Als familieleden van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40bis, § 4, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

De verwerende partij geeft in de bestreden beslissingen zelf aan dat de verzoekende partijen stukken hebben bijgebracht over de tewerkstelling en het loon van de echtgenote van de referentiepersoon, namelijk *“KBC rekeninguittreksels op naam van de echtgenote van de referentiepersoon (...) - Arbeidsovereenkomst echtgenote referentiepersoon van haar tewerkstelling bij Transformics BVBA en bijhorende loonfiches.”* De verwerende partij neemt deze elementen verder echter niet mee in haar beoordeling van de bestaansmiddelen en beperkt haar onderzoek tot dat van de bestaansmiddelen die afkomstig zijn van de referentiepersoon zelf. De verzoekende partijen stellen dan ook terecht dat de verwerende partij het inkomen van de echtgenote van de referentiepersoon niet mee betrokken heeft in haar beoordeling van de bestaansmiddelen. Kernvraag is nu of de verwerende partij het inkomen van de echtgenote van de referentiepersoon al dan niet mee in rekening had moeten nemen.

De verzoekende partijen stellen dat het gebrek aan beoordeling van de bestaansmiddelen van de partner van de referentiepersoon in strijd is met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. De verzoekende partijen stellen dat de gemachtigde dan ook onrechtmatige eisen heeft gesteld aan de herkomst van de bestaansmiddelen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen inderdaad in het dragend hoofdmotief steunen op de afwezigheid van bestaansmiddelen die de referentiepersoon zelf genereert, zonder rekening te houden met de voorliggende bewijzen van inkomen van diens echtgenote.

De Raad kan de verzoekende partijen volgen dat in casu uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht, aangezien duidelijk door een derdelander gezinshereniging wordt beoogd met een ascendent die unieburger is en die zich in een ander unieland bevindt dan zijn eigen nationaliteit. De Franse nationaliteit van de referentiepersoon wordt niet betwist zodat de Raad ertoe gehouden is aan de desbetreffende nationaalrechtelijke bepalingen en dus aan het begrip 'ten laste' een uitlegging te geven die richtlijnconform is en compatibel met de uitlegging die het Hof van Justitie eraan heeft gegeven.

Het Hof van Justitie in Grote kamer diende zich in een arrest van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van "een derde", oftewel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de burger van de Unie zelf over die bestaansmiddelen dient te beschikken zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest Zhu en Chen van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02). Het Hof stelde dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten.

In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip 'beschikken' moet worden uitgelegd als dat *"het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat [...] het minste vereist [wordt gesteld] met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld"* (overweging 74).

In casu kunnen de verzoekende partijen dan ook gevolgd worden in hun betoog dat de gemachtigde aangaande de herkomst van de bestaansmiddelen een voorwaarde heeft toegevoegd die strijdt met de uitlegging door het Hof van Justitie van artikel 7 van de Burgerschapsrichtlijn.

In tegenstelling tot de motivering van de bestreden beslissingen, waar door de verwerende partij met geen woord gerept wordt over de inkomsten van de echtgenote van de referentiepersoon, repliceert de verwerende partij in de nota met opmerkingen onder meer dat uit de bijlage 20 genomen ten aanzien van de verzoekende partijen van 20 juni 2022, die dus niet de bestreden beslissing uitmaakt en dateert van ongeveer een half jaar voor de bestreden beslissingen, blijkt dat de echtgenote van de referentiepersoon meerdere jaren leefloon kreeg uitgekeerd. De verwerende partij citeert uit de bijlage 20 van 20 juni 2022. De verwerende partij stelt verder dat het gegeven dat de echtgenote sinds kort werkt of kort heeft gewerkt nog steeds geen afbreuk doet aan het feit dat de IGO van de referentiepersoon te kwalificeren is als een vorm van aanvullende bijstand die niet in rekening kan gebracht worden als bestaansmiddel. Deze repliek van de verwerende partij in de nota met opmerkingen maakt duidelijk een a-posteriori motivering uit. Bovendien lijkt de verwerende partij met deze repliek toe te geven dat de echtgenote van de referentiepersoon effectief werkt en een inkomen heeft. De verwerende partij blijft echter bij haar standpunt dat zij met dit inkomen geen rekening moet houden bij het beoordelen van de bestaansmiddelen als de referentiepersoon zelf niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Deze zienswijze van de verwerende partij is zoals blijkt uit bovenstaande bespreking in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie, en kan dan ook niet gevolgd worden.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde niet deugdelijk heeft gemotiveerd en geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd omtrent de aanvraag voor een verblijf in functie van hun stiefvader van de verzoekende partijen op grond van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet is dan ook aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 januari 2023, 10 januari 2023 en 13 januari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20) worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 558 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU